

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2018, č. j. OAM-190/LE-LE05-LE27-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2018, č. j. 60 Az 27/2018 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 6.353 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni shora označeným rozsudkem zamítl žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a písm. e) zákona č. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřijatelná a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil jeho námitku, podle níž se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda v zemi původu stěžovatele od posledního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nedošlo k podstatným změnám, které by měly vliv na posouzení jeho žádosti. Tvrdil především, že žalovaný nedostatečně porovnal situaci v Moldavsku v době podání jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a v době podání druhé (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu, která je předmětem nyní projednávané věci. Podle stěžovatele v napadeném rozhodnutí zcela chybí vyhodnocení situace v Moldavsku v době podání první žádosti. K tomu odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96.

[3] Krajský soud podle stěžovatele shora uvedenou námitku nesprávně posoudil, čímž zásadně pochybil. Toto pochybení mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. S ohledem na toto tvrzení považoval stěžovatel kasační stížnost za přijatelnou.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se situací v Moldavsku se vypořádal na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Jestliže by byla bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele problematická, musela by tato skutečnost být stěžovateli známa již v době podání první žádosti o mezinárodní ochranu. Problémy v Podněstří totiž trvají v Moldavsku již od rozpadu Sovětského svazu, tj. od roku 1991. Stěžovatel ve své první žádosti o mezinárodní ochranu na konkrétní potíže v zemi původu nepoukázal. Neexistují také žádné informace o tom, že by se bezpečnostní situace v Moldavsku od doby podání první žádosti o mezinárodní ochranu jakkoli zhoršila. V projednávané věci proto nebyly splněny podmínky pro meritorní posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na to žalovaný navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout jako nedůvodnou.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Stěžovatel tvrdil, že krajský soud pochybil při posouzení otázky, zda se žalovaný dostatečně zabýval tím, zda v zemi původu stěžovatele nedošlo ke změně situace oproti stavu, který v zemi panoval v době posuzování jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel pak zcela obecně uvedl, že toto zásadní pochybení mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[9] Námitkou stěžovatele týkající se posouzení situace v zemi původu se krajský soud zabýval na straně 6 napadeného rozsudku. Krajský soud zdůraznil, že jakkoliv se skutečnost, že stěžovatel pochází z Podněstří, mohla jevit jako skutečnost nová, musela být stěžovateli známa již v době jeho předchozí žádosti (kde ostatně již také byla do jisté míry předmětem posouzení nejen ve správním řízení, ale i v řízení o žalobě a následně o stěžovatelově kasační stížnosti, jak soud ověřil ve své databázi – viz blíže rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 49 Az 53/2015 - 26 a na něj navazující usnesení kasačního soudu ze dne 13. 12. 2016,

pokračování

č. j. 7 Azs 241/2016 - 29). Nebyla tudíž skutečností novou, již stěžovatel nemohl bez vlastního zavinění učinit předmětem zkoumání z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v jeho první žádosti [viz § 10a písm. e) zákona o azylu]. Situace v Podněstří, o níž se stěžovatel v nynější opakované žádosti zmiňoval, měla svůj původ v době, kdy došlo k rozpadu Sovětského svazu v roce 1991, jak upozornil krajský soud i žalovaný (srov. str. 3 napadeného rozhodnutí), tedy v době, která dokonce předcházela stěžovatelově první žádosti o udělení mezinárodní ochrany; stěžovateli tedy musela být známa již tehdy.

[10] Ze správního spisu je přitom zjevné, že si žalovaný opatřil jak podklady vztahující se k stěžovatelově první žádosti o mezinárodní ochranu, dokládající situaci v zemi jeho původu (tyto posoudil při rozhodování o stěžovatelově první žádosti o mezinárodní ochranu), tak následně zajistil též aktuální informace vztahující se k situaci v zemi původu v době opakované žádosti. Na základě těchto podkladů posuzoval, zda nedošlo v zemi původu ke změně, která by mohla zakládat opodstatněnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož ani stěžovatel sám nevytknul, jaké konkrétní změny měly v zemi původu nastat, nelze správnímu orgánu vyčítat, že ono stěžovatelem požadované „porovnání“ předchozí a nynější situace provedl tak, že tento mentální proces vyhodnocení podkladů zachytil ve výsledné úvaze, že žádné podstatné změny, jež by vedly k přehodnocení předchozích závěrů o nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nenastaly. Jak již uvedeno, ani stěžovatel žádnou konkrétní změnu, kterou žalovaný či krajský soud nezohlednil, výslovně nezmínil.

[11] Se závěrem krajského soudu, že žalovaný nepochybil, neshledal-li zásadní změnu situace v zemi původu, že tento závěr dostatečně odůvodnil a že je podložený konkrétními zprávami o situaci v zemi původu, se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Pochybení krajského soudu, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti, proto neshledal.

[12] Závěry plynoucí z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, jehož se stěžovatel dovolával, krajský soud v souzené věci použil a v jejich intencích věc posoudil se správnými závěry. Napadený rozsudek je tudíž v souladu s touto ustálenou soudní judikaturou.

[13] Kasační stížnost dále nenastoluje žádné právní otázky, které nebyly dosud v judikatuře řešeny (k situaci v Podněstří se kasační soud vyslovil již v rozsudku ze dne 17. 2. 2012, č. j. 2 Azs 36/2011 - 122 a konkrétně ve stěžovatelově věci v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v usnesení ze dne 13. 12. 2016, č. j. 7 Azs 241/2016 - 29), nebo by byly řešeny v judikatuře rozdílně. S ohledem na to nelze z povahy věci uvažovat ani o judikатурním odklonu.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost nenaplnuje žádnou z podmínek přípustnosti vymezených v usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[16] Stěžovatel součástí blanketní kasační stížnosti učinil též návrh na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud o tomto stěžovatelově návrhu samostatně nerozhodoval, neboť neprodleně po předložení spisů, doplnění kasační stížnosti a po nezbytném poučení účastníků

řízení přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[17] Krajský soud stěžovateli ustanovil zástupce z řad advokátů; ten zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti a jeho odměnu v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč spočívající v doplnění kasační stížnosti, podané jako blanketní [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Dále zástupce stěžovatele podal návrh na odkladný účinek kasační stížnosti. Za tento úkon právní služby mu náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3.100 Kč, tj. 1.550 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Úkon právní služby spočívající v podání návrhu na přiznání odkladného účinku sice není výslovně zmíněn v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, avšak písm. a) téhož ustanovení za takový úkon považuje návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení. Ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu následně stanoví, že za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné, a proto soud přiznal za tento návrh odměnu v rozsahu, jak výše uvedeno. Vedle toho má zástupce stěžovatele právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem DPH, zvyšují se uvedené náklady právního zastoupení ve výši 5.250 Kč o částku daně z přidané hodnoty ve výši 1.103 Kč (21 % z 5.250 Kč) na částku 6.353 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6.353 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu